

změn. Konkrétní zásah, jak byl v daném případě projektantce povolen, mohl by tedy býti označen za nezákonný jen tenkrát, kdyby k provedení změn původního projektu nebylo třeba takového resp. tak značného zásahu do majetkové sféry dnešních st-lů. Že by však v daném případě takováto potřeba nebyla dána, tedy konkrétně, že projektovaných změn k řádnému uskutečnění projektu nebylo vůbec zapotřebí, dále, že změny ty vyžadovaly, aby umístění nového sloupu a přemístění obou dříve již schválených nebylo provedeno tak, jak projektantka navrhovala, nebo, že při změněném projektu — to jest při zvýšení sloupů — nebylo zapotřebí zakotvit tyto sloupy v betonových patkách těch rozměrů, jak byly schváleny, st-lé během celého řízení nikdy nenamítali a nenamítají ani ve stížnosti. Ale pak nelze nalézt žádnou vadu řízení v tom, že žal. úřad míru poškození pozemků dnešních st-lů blíže nevyšetřoval a že snad neprotokoloval prohlášení, jež v tom směru učinili zemědělstí znalci, přibraní ke komisi z 29. dubna 1930.

Ježto tedy žádná z námitek přednesených st-li S. a A. nebyla shledána důvodnou, slušelo také stížnost těchto dvou st-lů zamítnouti.

Č. 11.328.

Závodní výbory. — Řízení před nss-em: O mezích kompetence rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech a nss-u ve sporech o propuštění dělníka.

(Nález ze dne 6. června 1934 č. 11.086/32.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 6782/27, 7475/28, 7531/28, 8533/30, 8622/30, 8623/30, 9316/31.

Věc: Firma »Mannesmann—Coburg, banské a hutné závody úč. spol.« v Trnavě proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Trnavě o propuštění dělníka.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Závodní výbor Mannesmann-Coburgových závodů v Trnavě navrhl podáním z 21. ledna 1932, řízeným na rozhodčí komisi o závodních výborech v Trnavě, aby rozhodčí komise rozhodla, že propuštění dělníků Jana Št. a Josefa Š., zaměstnaných v závodě nepřetržitě od r. 1924, jeví se nespravedlivou příkrostit, a aby rozhodla, že jmenovaní dělníci mají býti vzati zpět do práce.

Při jednání o tomto návrhu před rozhodčí komisí namítl zástupce Mannesmann—Coburgových závodů nepřislusnost rozhodčí komise, ježto propuštění dělníků stalo se na základě § 120 bod f) a g) živn. zák. č. 259/1924. Po provedení navržených důkazů výsledkem svědků vydala rozhodčí komise dne 3. února 1932 nález, podle něhož se v případě dělníka Josefa Š. prohlásila nepřislusnou, ježto tento dělník propuštěn byl důvodně podle § 120 bodu f) zák. živn., takže rozhodovati o věci náleží řádnému soudu, v případě dělníka Jana Št. uznala však na svou přislusnost, ježto v činu, kladenému tomuto dělníku za vinu, nelze shledati důvod k výpovědi podle § 120 bod f) a g) zák. živn., takže rozhodčí

komise spatřovala v jeho propuštění nespravedlivou příkrost, pročež vyslovila, že správa závodu je povinna Jana Št. vzít zpět do svých služeb a nahradit mu výdělek zatím ušlý.

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí k nss-u, pokud se týká propuštění dělníka Jana Št., obsahuje jedinou námitku, kterou formuluje tak, že rozhodčí komise svým nálezem rozhodla i o soukromoprávních účincích propuštění dělníka, čímž zasahuje do právní oblasti, ve které jsou kompetentní rozhodovati jediné řádné soudy. K odůvodnění této námitky uvádí pak stížnost, že podle § 3 zák. č. 330/1921 Sb. je rozhodčí komise oprávněna rozhodnouti o otázce, zda propuštění dělníka, pokud je členem závodního výboru, se stalo po právu, nemůže však rozhodovati o soukromoprávních účincích propuštění; k tomu dovolává se stížnost řady nálezů nss-u.

Nss musel především z úřední povinnosti zkoumati svou vlastní příslušnost v této věci (§ 4 zák. o ss). Tu pak shledal, že v daném případě rozhodovala rozhodčí komise, které byla věc předložena závodním výborem, o propuštění dělníka, který byl v závodu zaměstnán déle než tři roky nepřetržitě. K tomuto rozhodování byla rozhodčí komise nepochybně příslušná vzhledem k předpisu § 3 lit. g) zák. č. 330/1921 Sb. Nález rozhodčí komise zní, že propuštění dělníka jeví nespravedlivou příkrost (§ 3 lit. g) odst. 3, cc) zák. č. 330/1921 Sb.), pročež byl zaměstnavatel uznán povinným dělníka přijati zpět do práce a nahradit mu mezitím ušlý výdělek (§ 3 lit. g) odst. 3 pod odst. 2). Při tom vyřešila si rozhodčí komise i předběžnou otázku, že dělník, o jehož propuštění šlo, nedopustil se jednání, pro něž může býti pracovní poměr bez výpovědi přerušen (§ 3 lit. g) odst. 4). Výrok rozhodčí komise obsahuje ovšem rozhodnutí, které se vesměs týká otázek práva soukromého. Avšak toto rozhodování je výslovným zákonným předpisem přikázáno do pravomoci správního úřadu (rozhodčí komise). Nápravu proti rozhodnutím správních úřadů v takovýchto věcech nelze však hledati u nss-u, nýbrž vzhledem k § 105 úst. listiny a k zák. č. 217/1925 Sb., jediné u řádných soudů, leč by ovšem šlo o případ takový, kdy správní úřad tím, že odepře rozhodnutí o soukromoprávní otázce vydati, znemožní straně cestu k řádnému soudu. Že by v dnešním sporu dopustila se rozhodčí komise této vady, stížnost ani netvrdí a nss také nijak neshledal.

Pak však je stížnost, podaná k nss-u, nepřípustná a musela býti podle §§ 2 a 3 lit. a) zák. o ss odmítnuta.

Podotknouti sluší, že stížnost svou námitkou o nepříslušnosti rozhodčí komise nepostihuje předmět sporu, neboť v daném případě nešlo o propuštění člena záv. výboru, o němž rozhoduje rozhodčí komise podle § 22 zák. č. 330/21 Sb. a při kterém ovšem není rozhodčí komise oprávněna vysloviti se také o soukromoprávních účincích propuštění, jak v nál. nss-u (srov. Boh. A 7531/28) je důsledně zastáváno. Pokud však jde o rozhodnutí rozhodčí komise podle § 3 lit. g) zák. č. 330/21 Sb., judikuje nss ustáleně tak, jak se stalo i v tomto případě (srov. Boh. A 6782/27, 7475/28, 8533/30, 8622/30, 8623/30, 9316/31).